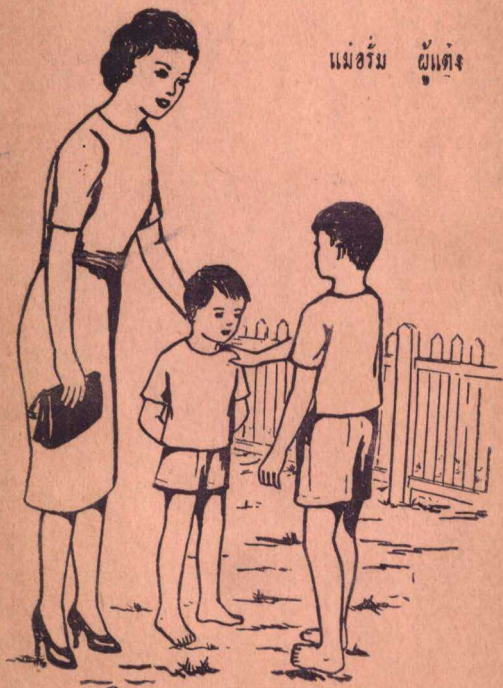
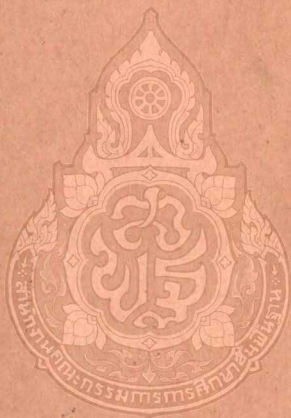

แม่ - ลูก

แม่ฮั้ม ผู้แต่ง

แม่-ลูก

“แม่อรุณ”

และ

บุญเจือ องค์ประดิษฐ์

ผู้แต่ง

สมาคมห้องสมุดแห่งประเทศไทย

พ.ศ. ๒๕๐๓

๕๐ สดางค์

ก ๐1885 ฉ 2

แม่—ลูก

รุ่งแจ้ง แสงทอง ส่องฟ้า ผ่อง—สกุณา
เร่งร่า ร่อนร้อง ก้องไพร

สายลม โบกพริ้ว ปลิวไสว พฤษภา แกว่งไกว
ปลุกชีวิตให้ เริ่มงาน

แม่รีบ ^๕ ^๕ ต้นขน ลนลาน ตระเตรียม อาหาร
คาวหวาน ไว้ให้ ลูกชาย

เร่งมือ ก่อนตะ วันสาย แม่เร่ง ผันผาย
จากเหย้า เข้ากรุง ทำงาน

บ้านอยู่ ถึงสมุทร ปราการ ถ้ามัว อดคร้าน
เข้านาน ไม่ทัน เวลา

2

ทั้งลูก น้อยไว้ เเคหา พี่น้อง สองรา
กว่าแม่ จะกลับ รับขวัญ

ก่อนจาก สองลูก พัลวัน แม่พรำ รำพัน
สอนลูก “รักกัน จงดี

ลูกต้อย โตกว่า เป็นพี่ อายุ เจ็ดปี
น้องนี้ เพียงสี่ มิครบ

ลูกเล่น กับน้อง อย่าหลบ อย่ารี อ่านคบ
เพื่อนเล่น นอกบ้าน มีดี

เพราะลูก ยังเล็ก เท่านั้น เพื่อนดี ไม่ได้
มีมาก ไม่รู้ จักเขา

หากเพื่อน แกล้งรังแกเอา จะเจ็บ ตัวเปล่า
ใครเล่า จะปลอบ ลูกยา”

“ลูกต้อย จงฟัง แม่ว่า ลูกยิ่ง เล็กกว่า
อย่าค้อ อย่าชน ลั่นน้ก

อย่าเก อย่ารวน ขวนชัก ถือว่า ลำหนัก
ม็กต้อย พ่ต้อย ต้อยพล้ง

หากแม่ ห้ามมิ เชอฟัง ไม่เรว ลงหลัง
จงจำ แม่สั่ง อย่าลืม”

สองลูก รับคำ ปลาทบปล้ม จุ่มพิต คุดค้ม
ก่อนแม่ จากไป ไกลตา

“อย่าลืม ขนมห แม่ข้า”

“กะ! แม่จะ ซ่อม

อย่าลืม สัญญา ไม่ชน

ใกล้โรง เรียนเปิด เทอมต้น

จงหมั่น ท่องบท

ฝึกฝน ก.ไก่ ก.กา

จะได้ แดกฉาน เก่งกล้า

ทบทวน ตำรา

ที่ได้ เรียนมา ปีกลาย

ปีใหม่ ชั้นใหม่ จะสบาย

อ่านง่าย เรียนง่าย

ไม่หน่าย ไม่เบื่อ เมื่อเมา

ได้เรียน รู้ไว้ ไม่เขลา

ไม่โง่ โตแปล

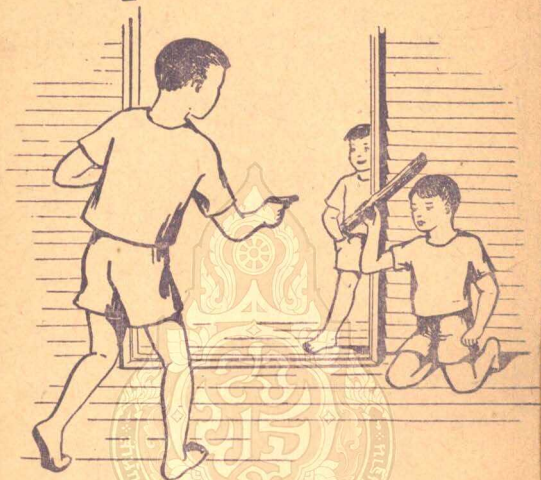
เข้าใจ ชาบซัง วิชา

เป็นทุน ชั่วต วันหน้า เมื่อลูก เติบกล้า
วิชา เป็นทรัพย์ ประดับตน

ชาติจัก วัฒนา นำผล ก็อยู่ ที่พล—
เมืองดี หรือชั่ว มัวเมา”

ผุร้าย — พระเอก

“โป้ง! โป้ง!! โป้ง!!! ตำรวจมา แล้วตาสี่
อย่ามัวคืบ ชักช้า จะตายเปล่า

แอบข้างฝา เร็วเจ้า เข้าบังเงา
พอต๋อยเป๋ ปากเปี้ยว ค่อยเอื่อยยิง

อ้าว! เจ้าเจียบ หายไปไหน ใครเห็นบ้าง
 คำรวจซุ่ม อยู่ข้างล่าง จะยิงทั้ง

เจียบไว้อย! เจียบ!! เอ๊ะ! มันเจียบ เอาจริงจริง
 หรือถูกยิง ม่องไปแล้ว เพื่อนแก้วกู

นั้นนายสืบ คืบเข้ามา ข้างกะปุก
 ฉนั้นจะบุก เข้าไป ดึงใบหู

ไอเจียบเด้อ ยืนเช่อ หน้าประตู
 คำรวจรู้ ทรูเข้ามา ฆ่าตายเลย”

“บั้ง! บั้ง!! บั้ง!!! เฮ้ยไอเจียบ ตายซะ
 นบนพระ เอกยิง ไยนั่งเฉย

บั้ง! บั้ง!! บั้ง!!! เอ๊ะ! ยังไง ตายซีเฮ้ย
ไม่เล่นเว้ย ยังไม่ตาย เสียไชแอนด์”*

“ไม่เล่นเหรือ พักย่อย หนอยอวดเก่ง
พระเอกเบ่ง เป็นตำรวจ อวดสะเป้น
เฮ้า! พวกเรา รุกบุกหน้า เบนเตลแมน
ทั้งป็นไม้ ได้แพ้น ให้แจ้นจร”

(บั้ง! บั้ง!! โบ้ง! โบ้ง!! โผง! โผง!!
หวิว! หวิว!! โอ้ย! โอ้ย!!)

“โอ้ย! น้องตอย ปาไม้ ถูกเท้าพี่
เลือดไหลปรื เห็นไหมนี่ เล็บพี่ถอน”

* จากภาพยนตร์เรื่องไชแอนด์ยอดนักสู้ ของสถานีโทรทัศน์ไทยทีวี

“ฮือ! ฮือ!! ฮือ!!!” พระเอกคราว พลากลงนอน
 “เล็บฟักลอน ถอดแน่ แม่คงตี”

“ฮือ! ฮือ!! ฮือ!!! ฟัด้อยเจ็บ จริงจริงเหรอ”
 “เจ็บซีเออ เล็บหลุดแน่ แท้พับผี”

“อย่าฟ้องแม่ ตัน้อง เลยนะพี่
 น้องไม่มี เจตนา ปาจริงเลย”

“ไม่รู้ละ ถ้าแม่ถาม ฟัด้องบอก
 ถ้างั้นหลอก แม่คงตี ถ้าพี่เฉย

แม่คงโกรธ ลงโทษพี่ ไม่พิเปรย
 พี่จะเผย แต่พองาม ไปตามจริง

เราเล่นกัน มิได้แก่ง แสลงจิต
 เพราะผู้ร้าย ขอดพิชิต เรื่องฤทธยัง

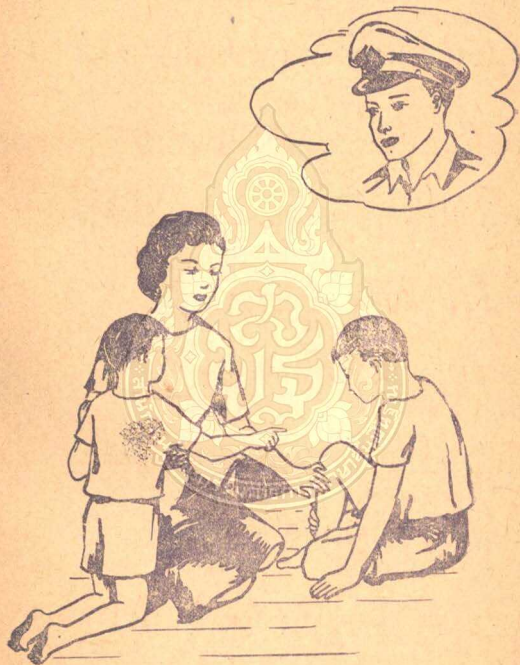
จึงมีชัย พระเอกแพ้ย่ำแยจรงจรง
 ษาดา เลือด หยดตงตง นิ่งเถิดน้อง

เป็นแม่กลับ คอยรับโทษ ตามระบอบ
 ฐรรพิต ฐรรพชอบ ตอบสนอง

ไม่ดังคอ ถอทธิ ผิดทำนอง
 อย่าผูกใจ ขุ่นข้อง หมองศรีเอย”.

แม่กลบบ้าน

ตกยามเย็น เห็นฟ้า พยับฝน

แรงลมบน พัดจัด ฝนัดหมาย

อาทิตย์ลับ อับแสง แจ่มประกาย

ฟ้าแพลั่บแพลั่บ แปร^๗ระกาย เคื่องสายตา

สองพี่น้อง กอดคอ นั่งรอแม่

“ฝนตกแน่ แม่คงเปียก นะฟ้า”

ตะวันลับ อับแสง สันธยา

“โน้นแม่มา แล้วน้อง ของมากมาย”

ต่างเล่นโดด โดดถลา เข้าหาแม่

“แม่ขาแม่” “ชื่นใจลูก” ทุกซ์โศกหาย

ที่เห็นคเห็นอย เมอยลา ค่อยคลาคลาย
โอบสองสาย สวาทอ้อม จุมพิตเซย

“คุณแม่ขา มีหนมมา ฝากน่องไหม”

“นี่อะไร แม่ให้ต้อย ไซ้ไหมเอ๋ย?”

“ของต้อยก็อ อ้อของพี่ นี่เอาเลย”

“นั่งเฉยเฉย ไม่ต้องแย่ง แบ่งสองคน

นั่งงูเท่า กางเกง เสือ ซอเพื่อหมด

แต่ต้องด ทุ่มเถียง เสียงสับสน

แม่ปวดเคียร เวียนเกล้า เจ้าเหลือนทน

อลวน ยุ่งนัก จักถูกต”

“เอ๊ะ! เท่าต้อย เป็นอะไร ไหนคุณน้อย”

“อ้อย! ค่อยค่อย ต้อยเจ็บนัก สองน้วน”

“เป็นอะไร เร่งบอกมา อัยารอ”

“ผู้ร้ายมี อาวุธไม้ ไล่ขว้างปา”

“ไหนผู้ร้าย?” “กอนายต้อย ต้อยพระเอก”

“พระโหยกเหยก แพ้ผู้ร้าย นำชายหน้า

นายต้อยจำ ที่หลังอย่า เล่นขว้างปา

เห็นใหม่ ว่า พัดต้อยเจ็บ เล็บหลุดไป”

“น้องต้อยไม่ ได้แก่ง หรอกครบแม่

ผู้ร้ายแพ้ สู้พระเอก เกือบไม่ไหว

ผู้ร้ายจึง เสริมกำลัง ตั้งรับไว้
ขว้างระเบิด ท่อนใหญ่ หลบไม่ทัน”

“ต่อไปนี่ ห้ามเล่น เป็นผู้ร้าย”
“ต่อไปจะเป็น ตำรวจใหญ่ ไม่ไหวหวั่น
เป็นมิตรดี ของประชา ทัวหน้ากัน
ล้างพวกอัน—ธพาลเหียน เดียนหมดเอ๋ย.”

พิมพ์ที่โรงพิมพ์บรรหาร ๓๒๗ ถนนสมเด็จเจ้าพระยา ธนบุรี
อ. สิงหศักดิ์ ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา ๒๕๐๓ โทร. ๖๑๘๑๑

